

OBČASNÍK PRÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

Středisková Sušice, Vánoční besídka 2009...

XIV. ROČNÍK

ÚNOR 2010

OBSAH

Roveři v Sušici – Rajče	3
Skauti na cestě do Velhartic – Čára	5
Celostředisková výprava do Sušice – Adam	9
Vánoční besídka – Panda	11
Tříkrálový večírek – Kofič a Bop	13
Hojsovka - Svarožná – Nudle	15
Vánoční výprava – Čára	18
Itálie v klubovně – Skřítek	19
Jak skautky přezimovaly – Skřítek	19
Štědrodenní výprava vlčat – Koza	20
Zimní výprava vlčat – Dolín	21
Světlušky – Kikina	22
Vánoční brigáda RR – Maggi a Hába	24

Roveři v Sušici

Pro rovery začíná tato víkendová akce již o 14 dní dříve. Dvě přípravné schůzky, rozdělení úkolů, návštěva Sušice při které se připravovala noční hra. Vybírání potřebných záloh a přihlášek, nákup jídla (docela sranda, s Čárou jsme se dost zapotili, než jsme naplnili auto).

A tak 20. Listopadu, tj. v pátek podvečer, dorážíme do skautských kluboven v Sušici v počtu 59 účastníků (někteří vlakem s dětmi, zbytek autem). Pár společných her v režii Skřítky a Pandy, poté noční hra v režii Čáry, mne, Magi, Marty a Jágra. Ostatní roveři a OLDjunioři

se účastnili jako dohled. Noční hra končí pro poslední skupinu kolem jedné hodiny ranní u Anděla Strážce. Spinkat jsme šli ještě trochu později, poněvadž proběhla pozdní večeře a to tataráček na topince s česnekem.

Brzičko ráno (v 6:30) nás budí šéfkuchař Sport'ák se slovy: „vstávejte, je třeba udělat snídani“ a opět usíná. Rychlá příprava snídaně, rohlík s paštikou, nutelou nebo džemem a čajík. Kdo nepřipravuje snídani, balíčkuje oběd a svačinu na celodenní výpravu (1-2plátky sekané, chléb, plátek sýra, jablko, perník, jogurt). Před snídaní ještě proběhla rozcvička v hokejovém stylu, kterou vedl zkušený útočník HC Klatovy Jágr za mé asistence. Sobotní den tráví roveři s oddíly na celodenních výpravách dle svého výběru. Světlušky podnikly výpravu spolu s vlčaty na hrad Kašperk. Mimo ušlapaných kilometrů si během výpravy zahrály pár her s vlčaty (porážku při vyzývané vlčata těžce nesla) a po skupinách plnily úkoly týkající se historie hradu, skládaly obrázek hradu, zjišťovaly informace o Karlu IV. Díky slunečnému počasí se všem krásně šlapalo a výprava se opravdu vydařila. Skautky vyrazily směr sever a za cíl si daly hrad jménem Rabí. Průvodci Prach, Nudla, Ježek a Skřítek dovedli všech 8 skautek k hradu, cestou nakrmili hejno kachen a nazpět do Sušice se nám vrátily vláčkem. Kam si to namířili skauti se dočtete v článku od Čáry. Šéfkuchař Sport'ák s kuchařkami Magi a Mart'ou nám připravili k večeři vynikající guláš s chlebem. Po večeři probíhají dvě hodinové sekce, kde si každý může vybrat, co chce dělat, výběr je bohatý. Čajovna se Skřítkem, Nudlí, Pandou a Sport'ákem, v nabídce byste našli několik druhů čajů, malování na obličej, poznávací aktivity a k tomu všemu stylová hudba. Drsňárny se mnou a Pípem, několik drsnějších her, naštěstí se přihlásili pouze skauti, ve skautkách se žádná drsňačka nenašla, ale byl jsem i radši. Jágrův odstavení Zvěda mi těžce připomínala zákrok zvaný VRAŽENÍ NA MANTINEL. Špuntovo výtvarno se světluškami a vlčaty probíhalo ve vedlejší místnosti, kde se vyráběl mravenec a kráva na kolíku. Kytara s Kikinou, aktivity s Čárou a Prachem (desková hra pro starší, kde plníte úkoly pomocí mimiky, kreslení a popisování dané situace). Hry pro světlušky a vlčata s Pandou a Křovím, samozřejmě nesmím zapomenout na mafii s Magi a Mart'ou

(fakt dobrý, omluva skautkám za rychlou smrt, čest mafiánům – mně a Hábovi). Na závěr sobotního večera, jsme všichni vyrazili do kina, ve společenské místnosti se promítal Kozí příběh (to není příběh o našem Kozovi). Nu a to bylo tento večer pro utahané světlušky, vlčata, skautky a skauty všechno. Po 22:00 hodině ještě běžel jeden film, ale o tom vám asi moc nepovím, páč to bylo neustále o jedné věci a tak jsem raději rychle usnul.

V neděli ráno byl budíček až v 8:00 hodin. Rozcvička v režii Špunta a Křovího. K snídani jsme křupali čokokuličky s mlékem. Nedělní dopoledne jsme si ještě stačili zpříjemnit v lese nad Sušicí akční vlajkovou hrou v podání generálmajora Skřítka. Hra trvala skoro až do oběda. Kuchařský team mezitím stačil na základně vyhotovit nedělní slavnostní oběd - gulášovou polévku z večerního vynikajícího guláše a špagety se sýrem, kečupem a salámem. Mňam. Rychlé balení, úklid a odchod směr nádraží. Cestou zpět jsme měli menší technickou poruchu na mašině (ať si každý vyloží po svém), takže do Běšin jsme se ještě drobet prošli po kolejích, náhradní motoráček nás dopravil do Klatov a domů jsme dorazili o hodinu déle než bylo v plánu.

Rád bych poděkoval všem roverům za připravený program a realizaci, týmovou práci, chuť a nadšení pro uskutečnění takové akce. Určitě to nebyla naše poslední.
DÍKY !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

RAJČE

Skauti na cestě do Velhartic

Krásný slunečný sobotní den 21. 11. 2009 si skauti v rámci víkendové akce v Sušici vyhradili pro celodenní výpravu. Cílem byly zříceniny gotického paláce s přistavěným renesančním křídlem a v období husitských válek dokonce místo uložení korunovačních klenot - Velhartice. Sestava byla více než silná. Já a Panda společně se sedmi skauty – Vrut, Mářa, Johny, Vašek, Vojta, Jindra a Žabák a ještě nás

doplnili externisti z řad roverů – Jágr a Zvěd a hlavu si s námi alespoň na část cesty vyrazil vyvětrat kuchař Sport'ák.

Budíček byl v brzkých ranních hodinách, avšak my jsme si na rozdíl od ostatních oddílů dali načas a vyrazili až kolem deváté hodiny. Věřil jsem turistickým schopnostem svých svěřenců. Bez problémů jsme se propletli městem a u kapličky, která byla také cílem noční hry z předešlého večera, jsme se úspěšně napojili na červené turistické značení, která nás mělo dovést až do centra Velhartic.

Hned v úvodu cesty nás čekala asi nejnáročnější pasáž, jelikož jsme si vytyčili trasu rovnou přes Svatobor, vrchol, tyčící se nad celou Sušicí. V počátcích své poutě jsme ale měli stále dostatek sil, a tak jsme prudké stoupání zdatně zdolávali. K odpočinku jsme se ještě zastavili u Scheinostovo zátiší a u nedalekého přírodního pramene pitné vody si někteří doplnili své zásoby tekutin, zbytek pouze ochutnal. Zde Panda vysvětlil i první hru, která nás měla po cestě provázet, a to hru s kulíkem. Tato jednoduchá hříčka spočívá v tom, že má kulík vydržet připnutý na některém z účastníků co nejdelší dobu bez upozorování této skutečnosti daným nešťastníkem. Celkovým „vítězem“ hry se stal Jindra, který si kolík ponechal na svém batohu po bezkonkurenční

jednu hodinu a několik drobných minut. Odměnou mu byla večerní služba v kuchyni. Je třeba zmínit, že jsem se sám stal terčem určitého spiknutí vůči vůdci, ale statečně jsem to ustál asi jen s dvaceti minutami. Výstup poté pokračoval a s několika dalšími přestávkami jsme nakonec vrchol úspěšně zdolali.

U krásné vyhlídky vedle statného buku, ze které jsme měli Sušici jako na dlani, jsme rozbali provizorní tábor a první hladoví jedinci začali vytahovat své kusy sekané. Po občerstvení jsme pro skauty připravili menší vzdělávací program a velice mě překvapili poměrně úspěšným poznáváním stromů a rostlin. Krásného výhledu do krajiny jsme pak využili ještě k práci s mapou, její orientaci a určování azimutu. Posléze jsme sesbírali všechny věci a vyrazili dále. Opačným směrem se vypravil jen Sporták, který se odebral zpět do svého království v sušické klubovně k přípravě chutného guláše k večeři. Bleskovou rychlostí jsme se mihli kolem vysílače a rozhledny s přilehlou restaurací a všechny výškové metry, které jsme vystoupali, jsme během chvilky seběhli dolů.

Cesta ubíhala krásně a rychle. Slunečné počasí se střídalo se zataženým, prostě ideální stav na povedený výlet. Cestu po polích mezi Odolenovem a Svojšicemi zpestřila hra Šátková. Další přestávku jsme si dali již jen několik málo kilometrů od cíle na autobusové zastávce na okraji Cihelny. Odtud jsme pak absolvovali krátkou část až do Horního Staňkova po asfaltové silnici a v této malé usedlosti jsme se ponořili do přírodní rezervace Borek. Zde nás okouzila krásná podzimní krajina a celou cestu jsme absolvovali po pěšině zapadané listím. Po krátkém offroadovém běhu ze stráně jsme se ocitli u potoka, za nímž se nad námi již na vrcholku majestátně tyčil hrad Velhartice. Byl od nás jen sto metrů, ale cesta k němu byla ještě alespoň dvoukilometrová. Museli jsme si to tedy namířit do samotného městečka Velhartice a odtud se velkou oklikou dostat až k hradu. Ten již byl bohužel od 1. listopadu uzavřen, a tak jsme měli k dispozici jen pohled zvenčí. Pořídili jsme několik fotografií, aby nám ostatní věřili, že jsme k cíli své cesty skutečně dorazili.

Následoval návrat do centra Velhartic, kde jsme obsadili lavičky a spokojeně pošilhávali po otevřených dveřích malé útulné hospůdky. Čas byl dobrý, ale pro jistotu jsem ještě vybalil mapu, abychom naplánovali další postup a určili čas, jaký budeme moci v restauračním zařízení strávit. Obec Nemilkov, odkud měl jet vlak uvedený v mých podkladech, se nacházela jen přibližně dva kilometry od Velhartic. Situace se zdála být ideální, ale přesto mi bylo něco stále dosti podezřelé. Kolem dané obce se totiž nenacházelo žádné topografické značení, které by symbolizovalo železniční trať. Po krátkém pátrání jsem železniční trať na mapě našel a našel jsem i železniční stanici Nemilkov. Ta se ovšem nacházela uprostřed polí téměř tři kilometry od samotné obce Nemilkov. Situace hned tak ideální nebyla. Po výzvědné výpravě na autobusovou zastávku, kde jsme se ujistili, že ani ČSAD nám nepomohou, jsme svižným krokem vyrazili k cíli. Do odjezdu plánovaného vlaku nám zbývala 1 hodina a 40 minut. Usadil jsem se na

čele skupiny a diktoval smrtící tempo a jen jsem s obavami očekával, kdo odpadne první. Čekalo mě však milé překvapení. Všichni skauti se zdatně a bez jediného slůvka drželi v závěsu. Za to jim samozřejmě patří velká pochvala a klobouk dolů před jejich závěrečným finišem. Nakonec jsme na železniční stanici dorazili s luxusním předstihem 40 minut před odjezdem vlaku.

Na vlakové stanici jsme pak spořádali zbytek svých zásob na cestu a užívali si zasloužený odpočinek. V plánovaných 15:46 jsme naskákali do lokálky a během půl hodinky úspěšně dorazili na sušické nádraží. Cestou zpět do kluboven jsme se ještě z vůle skautů museli zastavit v penny marketu, když kluci zřejmě zhodnotili svůj výkon jako extrémně náročný a nakoupili si zásobu energetických nápojů. Již za tmy jsme se vrátili do svého víkendového útočiště a těšili se na večeři. Celou cestu jsme zvládli úspěšně bez jakýchkoli problémů a myslím, že jsme si ji všichni společně náramně užili.

Čára

Celo středisková výprava do Sušice

Jako celé středisko jsme se sešli v 16:30, nasedli do vlaku a jeli jsme do Sušice. Když jsme dorazili na nádraží v Sušici, vsadil jsem se Sportákem, že si všechna zavazadla přenesu až do klubovny. A vyhrál jsem. Po rozbalení věcí jsme snědli, co jsme měli, ale já toho dostal tolik, že jsem musel dát ostatním a křupky jsem dal radši skautům. Potom jsme se shromáždili v kuchyni, kde jsme měli různé hry. Potom nás Rajče rozdělil do týmů. Dostali jsme za úkol chodit po Sušici, zjišťovat informace a za každý splněný úkol jsme si mohli vylosovat jedno písmeno do šifry. A tak jsme se ve složení Špunt, Vrut, Indiánka, Ťapka a já vydali směrem k mostu. Tam Vrut zjišťoval, kolik měří. Uhodli jsme, že měřil 36 metrů. Tak to šlo až dále, než jsme se dostali na sportovní stadion. Měli jsme za úkol uběhnout pod dvě a půl minuty jeden okruh. To jsme zvládli v pohodě, až na Indiánku a Ťapku, které během běhu zvolily zkratku, kde byl prázdný vodní příkop, do kterého

spadly. Když jsme vyluštili šifru, tak jsem zjistil, kde je poklad. Byl u kaple Anděla Strážce. Pod ním čekal Sport'ák s tím, že budeme během deseti minut běhat nahoru a dolů, a budeme po jednom nosit lízátka. Ale nahoře byl Čára, Rajče a Prach, kteří nás měli chytat. Mě ale nechytili, protože jsem měl černé oblečení (a navíc bylo přibližně 22:00). Do klubovny jsem dorazil ve 23:58 (noční ticho však začalo až v 1:47).

Druhý den ráno jsme s Langošem dorazili na snídani jako poslední. Potom jsme šli na autobusovou zastávku a od té jsme jeli do Kašperských Hor. Čekalo nás prudké stoupání na Kašperk. Když jsme tam vylezli a odpočinuli si, vydali jsme se na zříceninu hrádku. Tam se všichni kromě mě, Pepy, Kozy a Jiříka kochali, ale my jsme se

pustili do geocachingu. Keš našel Pepa. A tak jsme se dokolíbali až do klubovny. K večeři jsme měli guláš. Potom jsme měli různé hry a mohli jsme si vybrat jaké chceme. Nejlepší bylo to, že na konci her nám Hába

pustil Kozí příběh. Pepa si před spaním stihl zabalit, a tak musel spát na židlích. Moc pohodlné mu to nebylo, a tak jsem mu nabídl spaní na mé karimatce. Já jsem na židlích usnul v pohodě.

Poslední den ráno jsme se nasnídali a vyrazily do lesa. Tam Skřítek připravil hru. Po jejím konci jsme šli zase do klubovny, sbalili si věci a šli na nádraží. Kousek před Běšinami jsme vlakem přešli 75letého muže, a tak jsme přijeli s hodinovým zpožděním. Potom jsme si dali rozchod a to byl konec naší výpravy.

vlče Adam

Vánoční besídka 2009

Poslední neděli před Vánocemi jsme se opět po roce sešli na přelomové úžasné vánoční besídce. Venku mrzlo až praštělo a my jsme se pěkně v teploučku těšili na krásná vystoupení. Všichni se usadili a utišili a už tu byla „kometa“- pořadatelská trojce v podání Martiny, Sandry a mě (Pandy) , která nás provázela celým odpolednem. První byla vlčata. Ta si pro nás připravila několik pohádkových ukázek. Krteček, Maxipes Fík i Pat s Matem byli lepší než v televizi. Po nich přišly na řadu skautky se svým tanečním vystoupením O Popelce. Od publika se jim za to dostalo velikého potlesku. Poté nastoupila krajně neochotně skautská kapela. Skauti měli totiž připravenou hudební abecedu. Byli připraveni zazpívat od každého písmene v abecedě nějakou písničku, a tak jsme slyšeli písně od Evy a Vaška, Harleje i Káji Gotta. Nejúspěšnějšími interprety byli Mářa s Kájou v roli Evy a Vaška. Naši staří dobří oldskauti si zavzpomínali na dětská léta a zahráli nám loutkové divadlo Spejbl a Hurvínek, kde již tradičně zazářil herec Bedlák, jak jinak než v roli Spejbla. Pak nastal dlouho očekávaný zlatý hřeb večera. Roverská, přelomová, skvěle obsazená scénka z názvem „Princ a Večernice“. Čára jako neodolatelný princ, Prach přísný a neoblomný panovník a král a roztomilý šášula Rajče spolu se čtyřmi nejkrásnějšími dívkami Příchovicka a okolí (Špunt – Večernice, Martina, Voko a Sandra - princezny) a trojice Větrníka – Hába i

s kompresorem, Měsíčník se stříbrnou holí – Zvěd a žlutohlavý Slunečník – s mou maličností. Skvělou roli sehrála hlavně záporná postava Mrakomora ve hvězdném podání Magi. A nesmím zapomenout na důležité vedlejší role koňů a dalších zvířat– Píp a Křoví a Jágr.

Největším překvapením byly určité příchody účinkujících oknem, kdy jsme přelézali po úplně zamrzlém stole z vedlejší místnosti. Kdo neviděl, o moc přišel. A tak i roveři odcházeli za velikého potlesku.

A jak se besídka chýlila ke konci, tak přišli na

řadu světlušky, které nám připomněly příběh narození Ježíška. Čas neúprosně letěl, a tak zbývalo už jen rozdat dárky, popřát hezké Vánoce, rozloučit se a jít domů. Myslím, že besídka byla skvělá, úžasná a protože už další superlativa neznám, tak čau

Panda

Tříkrálový večírek oldskautů

Tentokrát by se lépe hodilo slovo „Silvestrovský“, neboť jsme se letos stačili sejít opravdu brzy, již 2. ledna 2010.

Přestože předem zadané téma národnosti světa je velice široké, většina z nás si oblíbila národnosti Dálného východu: byl zde šejk Koza se svou aktuální ženou z harému Haníkem, další dvě zahalené ženy (Jana, Hnída) šejkovi už nepatřily. Z Jany se vyklubala atentátnice, když z pod hábitu vyjmula balíček s arabským nápisem přeloženým do angličtiny - „*DINAMIT*“. A její manžel (Frenky) byl to samý, zanícený bojovník v plné zbroji, který nás ohrožoval kuličkovkou.

Nakonec se objevila tajemná Indka. Tajemná do té doby než bylo zjištěno, že je to Laka, která převlekem omládla o 20 let (slovy: dvacet let). No, byla tam ještě jedna taková, no k nepoznání od papuánek, která tím, že si místo prsou nasadila *kokozové* ořechy, zestárla o dvacet let (to konstatoval chlapík v zeleném župánku, čínským kloboukem na hlavě a miskou rýže v ruce, kterou pořád někomu nabízel, no úplnej vietnamec - Bedlák). Z Japonska nás poctil svou návštěvou Šat v bělostném kimonu, ze kterého se jako jeden z prvních převlékl do civilu, aby zapůjčený oblek neznečistil. Z Egypta dorazil domorodec Kofič vybavený vlastním omamným nápojem ukrytým v torničce. Od Vietnamce/Číňance Bedláka víme, že ze zámoří dorazila Papuánka Bop, která oblečena v barevné krepové sukničce nabízela vyloupaný kokos jako občerstvení.

A i jiní měli národní jídla, šejk se ženou donesli národní jídlo *hummus* (směs rozmixované cizrny, olivového oleje, sezamové kaše, citronové šťávy a česnek), které krásně vypadalo, ale chutnalo tak jak se to jmenovalo, a kdo chtěl, mohl jej zapít národním nápojem, což byl ještě větší humus - řídký jogurt nebo acidofilní mléko s kořením. Ze slušnosti jsme sice ochutnali, ale zůstali jsme u osvědčených jednohubek, chlebičků, topinek a tataráku! Přes moře musel i jeden Skot (Viki), pro zvědavé OPRAVDU Skot se všim všudy! (Co měl pod sukni, vyrazilo dech i nám, když to vyndal s mohutným žuchnutím na stůl!) ☺

Šejk si připravil národnostní soutěž se svou vlastní technikou napojenou na TV. Promítal hranice evropských států, pak státních vlajky a nakonec pouštěl národní hymny. Byla to divočina, každý měl problémy rozpoznat stát či vlajku a láteřil např.: „Nu copa je to túto za vlajku, to sem v životě neviděl?!“ Jediná Jana si libovala, jak to všechno zná a nikterak jí nečiní problémy rozpoznat hymnu od vlajky. Ale když došlo na vyhlášení výsledků, tak... no, moc jsme se pobavili, vid' Jano! ☺

A nálada jela dál, při kytáře jsme vytáhli naše doprovodné nástroje od ježíška, k velké radosti hlavně Bopa a Frenkyho – kytaristi tak nadšení už nebyli, ale to se časem podá. ☺

Potom Šat vytáhl hru Aktivitu. A ačkoliv jsme to zprvu někteří moc nechápali, hra se nečekaně dobře rozjela a vydržela nám přes půlnoc. Pantomimou se předvádělo třeba elektromagnetické vlnění, válečný stav, kreslili jsme Rákosníčka, zubní můstek, pa-ruku a jiné nepochopitelné věci, třeba DRIVE-IN RESTAURANT? ☺

O půlnoci jsme si samozřejmě „novoročně“ připili a pak jsme pokračovali v Aktivitách a zpívání a hraní... až do rána.... tedy skoro... prostě jsme ten Nový (skautský) rok přivítali jaksepatří a myslím, že dobře. ☺

KOFIČ & BOP

Hojsovka – Svarožná

Budeme bydlet v luxusní chatě a dáme si to jako dárek k Vánocům z naší RR pokutové pokladny... Ano, přesně takhle to začalo. Jen planá slova vyhozená do větru!

Všichni jsme se měli sejít v sobotu 16.1. v 7:15 na přeštickém vlakovém nádraží a společně odjet na chatu na Hojsově Stráži, tedy až na Maggy s Martinou a s Hábou, kteří byli na Šumavě už od pátku a měli se k nám přidat až v sobotních odpoledních hodinách. Poté, co

jsme si měli odnést věci do chaty byla naplánovaná celodenní výprava, večer měla být oslava 21. narozenin naší Maggy a v neděli dopoledne menší procházka a odjezd domů. Ale už po tom, co jsem šla ráno na nádraží, a tam jsme se od Pandy dozvěděli, že Rajče s Čárou nepřijdou a máme odjet bez nich a že máme dopis schovaný na automatu na kafe, jsem se začala bát. V dopise, který jsme měli rozbalit až ve vlaku, byl vzkaz napsaný morseovkou a po vyluštění jsme se dozvěděli, že máme v klatovské úschovně zavazadel schovaný klíč od chaty. Vyslanci (Skřítek a Panda) nakonec přinesli velkou papírovou krabici, ve které byl obří klíč od Drnovky, takže další super překvápko, spousta papírových pilin a vzkaz, že máme z vlaku vystoupit na Brčálníku. Tam jsme našli další dopis, který mě už opravdu naštvál! Měli jsme dojít na Můstek, ale aby to nebylo všechno, museli jsme si vyměnit krosny, či jiná svá zavazadla (třeba Zvěd měl velkou těžkou sportovní tašku). Já, jelikož Maggy jela autem, jsem měla jen malý batoh, spacák mi tak vezla ona. A jako na potvoru jsem si nevylosovala nikoho jiného než Zvěda. Zachvátila mě deprese a nutkání počkat na vlak a jet zpátky domů. Když mě Zvěd viděl, tak uznal za vhodné si svou tašku nést sám (já ji nemohla ani uzvednout). Samozřejmě jako další na mě vyšla obrovská Pandova krosna, tu už jsem se odhodlala vzít, jenže asi po kilometru, co jsem ušla (bylo to jen do kopce) a krosna mě celou dobu převažovala dozadu, nejspíš byla těžší než já, se nade mnou Panda slitoval a dal mi Křovího cirkus – ten už byl alespoň přijatelně těžký, jenže na záda nic moc a měl na něm zvenku přiděláno spoustu věcí, které tam pořád hopsaly a hejbaly se, takže zase nic moc, ale bylo to nejlepší, co mě potkalo. Když jsme na Můstek vylezli i my opozdilci, neskutečně otrávení, zpocení a zmrzlí dohromady, vyluštili jsme křížovku, která pro nás byla připravená na tělo, dali jsme si sváču, vzali si své batohy (to bylo nejlepší za celý den) a vyrazili na Pancíř. Tam byl další dopis někde v lese a pro každého pet lehev plná vody, tu jsme měli donést do cíle. Podle dopisu měl být cíl v hotelu Belvédér, který podle Rajčeho a Čáry měl být pod sjezdovkou (v Železné Rudě), jenže je nad sjezdovkou. Když jsme tam přišli a ptali se na rezervaci, co jsme tam údajně měli mít, paní na recepci nám řekla, že to není možné, že mají totálně plno. Rozhodli jsme se, že půjdeme tedy do nějakého toho

hotelu pod sjezdovkou. Bylo to strašný, šli jsme po sjezdovce, všude tam jezdili lidi, dokonce i Voko jela, sedla si a sjížděla kopec na spacáku. Po

slezení nás čekalo mírné stoupání k hotelu, tam jsem já s Vokem nemohla vylézt (strašně to klouzalo) a po půl hodině, co jsme se tam škrábaly a dolezly jsme tam, nám řekli, že tam máme další dopis. Stálo tam, že máme jí do restaurace Pod smrkem,

Pod smrkem, která je ve městě a že tam na nás čekají už i s Maggy, Martinou a Hábou a že tam vedle je nějaká chata a tam budeme spát. Samozřejmě, když jsme tam přišli, číšník už se smál a rovnou nám podával obálku. Hodně naštvání, že z nás dělají blbce, jsme se dozvěděli, že máme jít na všemi oblíbenou myší chatu na Svarožnej. My už jsme nikam nechvátali, v klidu jsme se najedli, napili a po třech hodinách jsme se konečně zvedli a odešli na super chatu... Mysleli jsme, že se ohřejeme, ale ne, byla tam neskutečná zima. Když dorazili všichni, začalo se slavit. Oslava se myslím vyvedla, zpívalo se asi až do 3 do rána.

Když jsme se všichni ráno vzbudili, padaly tam nápady jako jít se někam projít a podobně, což většina zavrhla, a tak jsme strávili celé dopoledne ve spacácích. Asi v 11 hodin jsme začali balit a vyrazili na vlak. Do Přeštic jsme přijeli asi v půl čtvrté. Byla jsem totálně vyřízená, ale byl to super víkend.

Nudle

Vánoční výprava

Jak je již u skautského oddílu zvykem, i letos jsme vyrazili ve vánočním čase na krátkou dopolední vycházku, abychom si ukrátili čekání na ježíška. Bohužel jak je již také zvykem, nenavázali jsme na dobrou účast z minulého roku a sešli jsme se opět ve velmi chabém počtu, kdy počet dospělých byl stejný jako počet dětí. Ke mně, Vikimu, Pandovi a Šatovi (stálí každoroční členové výpravy) se připojil ještě Tučňák, Johny, Pavouk a Mářa.

Vyrazili jsme od klubovny směrem na Březník, jelikož Ticholovec navštěvují všechny další oddíly střediska a my jsme skauti, takže dojdeme dále ☺. Cestu tam zpestřilo mimo konverzace i uprchnutí Šatova psa, který cosi zavětril a byl v tu ránu v prachu. Zastávku jsme udělali jako vždy u dvou krmelců, kde jsme zvířátkům zanechali spoustu zrní, sena, kaštanů, jablek a další dobroty. Poté jsme se přesunuli na naše nedaleké tábořiště, kde o Vánocích pravidelně rozděláváme oheň a vzdáváme se možnosti vidět zlaté prasátko. Troška toho sněhu nám nevadila a za chvíli se nad krásně praskajícím ohněm opékaly klobásky a buřtíky. Následovalo uhašení a zahlazení ohniště a návrat zpět do Příchovic, kde jsme se kolem času oběda rozešli zpět do svých domovů užívat si vánoční svátky.

Čára

ITÁLIE V KLUBOVNĚ

V rámci celoroční hry skautek, mají jednotlivé družinky za úkol připravit pro ostatní akci na téma, které se hry týká, ale to je také jediná podmínka, vše ostatní záleží na zájmu družinky. Skupinka Indiánka, Beruška a Madli si vybraly odpoledne v klubovně a hlavně téma Itálie. Na začátku pořadající družinka představila Itálii v pěkné prezentaci, ze které si ostatní měly pamatovat co nejvíc informací. Někomu se podařilo líp, někomu hůř. Dalším úkolem bylo rozřídít poslepu hromádku syrových těstovin různých druhů a tvarů na čas. Následovala disciplína ryze italská, totiž pojídání špaget. Pokud si myslíte, že je to úplně jednoduchá věc, tak se strašně pletete. Skautky jí špagety jediňe ve třech a to tak, že krmič-tedy ten, který lžící krmí jedlíka má zavázané oči, jedlík-má za úkol jíst všechno, co mu krmič předloží a navigátor radí krmičovi, kde má jedlík pus, ale nesmí použít slova vpravo a vlevo. Fotograficky to byla opravdu vděčná hra. Snad bych ještě připomněla vědomostní soutěž o Itálii a pantomimickou tichou poštu. Celkově hodnotím akci jako perfektně připravenou a povedenou a uděluji žluté družince zaslouženou pochvalu.

Skřítek

JAK SKAUTKY PŘEZIMOVALY

Přišla zima, první prosincové mrazíky barvily tváře do růžova, ale skautky se zimy nezalekly, naopak všechny se na ní těšily a nejen proto, že se konalo několik tradičních „skautkovských“ akcí. Jedenáctého prosince jsme se sešly v plném počtu v klubovně, vybavené na obvyklé spaní v klubovně, ovšem s neobvyklým

programem, respektive ani ne tak neobvyklým, kromě toho, že taková akce se dělá jen jednou za rok před vánoční besídkou. Ano, celé spaní jsme pojaly velmi tvořivě a s nadšením se vrhly do příprav scénky na besídku. První pracovní skupinka malovala oponu, další vymyslela scénář a kolem desáté hodiny večerní, byly skautky schopné sehrát celou muzikálovou Popelku, jejíž premiéru jste mohli vidět další víkend na vánoční besídce 2009. Za všechny skautky mohu jen doufat, že se vám vystoupení líbilo ☺.

Poslední neděli před Ježíškem se každý rok těší naše klubovna velkou návštěvností, protože se zde schází spousta skautů a skautek, malých i velkých, aby se tak nějak víc a hlavně společně těšili „až přiletí“. Samozřejmě, že přiletěl i u nás v klubovně a každá skautka odcházela s plnými hrstmi dárečků od ostatních sestřiček z oddílu.

Vánoce si zaslouží i zvířátka a tak jsme v podvečer 22.12. vyrazily do Ticholovce dát něco dobrého do krmelce a taky si zazpívat koledy u stromečku. Myslím, že nálada byla opravdu vánoční, sníh nám svítil na cestu a osvícený smrček nádherně zářil. Každá pošeptala plamínku své svíčky tajné přání a pomalu jsme se vracely zpátky domů, do tepla.

Přišel nový rok a s ním napadl sníh, skautky nečekaly na nic a jednu lednovou středu se sešly už ve čtyři hodiny, vybavené rukavicemi a „bobama“ pokořit kopec na Zelené hoře. Vyřádily jsme se a taky dost vymrzly. Myslím, že schůzka se vydařila na 100% a tak se všechny těšíme na víkendovku na Javorné, kde o sníh snad nouze nebude.

Za skautky Skřítek

Štědrodenní výprava vlčat

Na štědrý den dopoledne vyrazila smečka vlčat jako každý rok na krátkou výpravu do Ticholovce. S sebou všichni nesli něco zvířátkům na přilepšenou. Tentokrát se k nám připojil ještě Jágr a Sporták. Nejdříve jsme se zastavili u krásně opravené malby sv. Vojtěcha. Někteří odvážlivci si vyzkoušeli běh v klopených zatačkách

na terénní nerovnosti. Ne každému se však podařilo vyvinout dostatečnou rychlost, a tak někteří odtud odcházeli značně zabahnění. Pak už naše kroky vedl ke krmelci. Tam jsme vyložili náš náklad pochutin pro zvířátka, ozdobili jablíčky nedaleký stromeček, zapálili prskavky a zazpívali koledu. Abychom se trochu zahřáli, zahráli jsme si ještě boj o vlajku, ale pak už jsme se museli vydat na zpáteční cestu. U klubovny jsme se rozešli s přáním hezkého prožití vánočních svátků.

Koza

Zimní výprava vlčat přes Radkovicce a Březník 9.1.2010

Start zimní výpravy byl u klubovny, kde se sešlo 12 vlčat, Rajče, Koza a já s Cilkou. Všichni určitě Cilku znáte, ale kdo ne, tak je to fena Českého Fouska. A výprava mohla začít.

Vydali jsme se směrem k „přepadům“ a na konci Příchovic se ztrhla bitva o dobývání kopce. Vlčata se pořádně vyřádila a hurá dál za naším cílem. Došli jsme na lavičky, kde musela být občerstvovací přestávka. Dostali jsme se přes potok a následovala všemi oblíbená eskymácká honička. V průběhu celé cesty se vedla válka v duchu „všichni proti všem“. Nedalo se předvídat, odkud přijde útok, ale o tom ještě později. Konečně jsme došli do Radkovic, utvořili indiána a v řadě za sebou špacírovali dál. Na konci Radkovic se k nám přidal i Jogurt, který si spletl čas začátku výpravy - a šlo se. Z polní cesty, po které jsme kráčeli, jsme viděli velké stádo srn, ohromné káně, které mělo úctyhodné rozpětí křídel a další, pro nás skauty, zajímavé věci. Přešli jsme silnici na Zálesí a začalo to. Veliké závěje sněhu rozpoutaly v každém bojového ducha a válka byla na světě. Velké kusy sněhu lítaly vzduchem, sněhové koule nacházely své cíle a všichni jsme se pořádně vyblbli :-). Pak, celí mokří a vyčerpaní, jsme narazili na krvavou stopu raněné zvěře, kterou jsme se rozhodli sledovat. Vystopovali jsme ji až k

louce u Březníku. Tam se stopa záhadně vytratila a my jsme pokračovali dál. Čas utíkal jako o závod a Příchovice se blížily.

Došli jsme ke klubovně, zakřičeli si pokřik a hurá domů na teplý čaj a něco dobrého do žaludku. Výprava se moc povedla a počasí bylo jako na objednávku. Všichni jsme se ve zdraví vrátili a shodli se, že vyrazíme zase někdy na další.

Dolín

Světlušky

Předvánoční čas světlušky trávily (asi jako ostatní oddíly) přípravou na besídku. Kdo neslyšel o příběhu Marie a Josefa, andělu Gabrielovi, králi Herodovi, Třech králích a narození Ježíška, tak od vánoční besídky má jasno. Zahrály a zazpívaly jsme „vánoční příběh“ a naladily všechny na vánoční atmosféru.

Ani letos jsme neporušily tradici pečení a zdobení perníčků (bez toho si už Vánoce nedovedeme představit). Letos udělaly radost světlušky samy sobě a svým rodinám. U Haníka v kuchyni jsme pekly a na družinovkách zdobily.

Poslední akcí roku 2009 byla vycházka do Ticholovce 23. prosince. Nejdříve jsme vysypaly z batůžků zásoby pro zvířátka, pak jsme zazpívaly pár koled u osvětleného smrčku svíčkami. Dojemné přání světlušek a atmosféra Vánoc v nás doléhala i při cestě domů.

Do nového roku 2010 jsme vykročily tříkrálovou sbírkou, do které jsme se zapojily už potřetí. Za velkých mrazů obešly starší světlušky všechny domy v Příchovicích, některé dokonce chodily i v Přešticích. Nevím, kolik se nám podařilo vybrat v Příchovicích, ale Přeštice a okolí přispělo částkou 123 535 Kč, což je nejvíc za poslední čtyři ročníky. Mám radost, že i v dnešní době lidi nejsou lhostejní k druhým a pomáhají.

Kikina

Vánoční brigáda roverů

... aneb jak jsme se převedli!

Den před Vánocemi, to znamená 23.12., nás většina absolvovala brigádu. Jako správní makáči jsme přišli ve společenských šatech a oblecích. A abychom při těžké práci neumřeli hladu, každý z nás donesl něco k snědku. Mistr ve svém oboru, Sport'ák, všechno jídlo naaranžoval na předem připravený, dlouhý a jídelní stůl. Na sváteční tabuli se kromě vánočního cukrový objevila domácí tlačenka od Rajčeho, výborná krabí pomazánka od Skřítky a Špunta, Panda připravil bezkonkurenční jednohubky, Maggi upekla kuřecí křidýlka, Nudle udělala vánoční cukrový trochu jinak (prostě vzala vykrajovátka a vykrajela s nimi sekanou a sýr ☺) a Čára přispěl takovýma dobrýma „něčeho“ z listového těsta. Velký dík patří neznámému, který přispěl neodmyslitelnou česnekovou pomazánkou. Zbytek osazenstva (Jágr, Hába, Sport'ák, Křoví, Dolín a Zvěd) také přispěli, ale paměť mi neslouží pouze k zapamatování jídla ☺. K celé sváteční atmosféře dopomohla vůně svařáku. Zahráli jsme si společně aktivity, ti co nehráli si určitě báječně popovídali. Později nám Čára krásně zahrál na kytaru, někteří si zkoušeli zabrnkat s ním. Pomalu se nám po tom všem jídle začalo chtít spát a tak jsme postupně ulehávali za Čárovo a Pandovo zpěvu, který nás bez problémů uspal. Ráno jsme poklidili, dojedli zbytky a vyrazili k domovu ☺.

Maggi + Hába

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Skřítek(skautky), Rajče(RR,vlčata),Kiki(světlušky), Čára(skauti),Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf,Příchovice 237,Přeštice 33401,goat22@seznam.cz

uzávěrka: 2.2.2010 **vyšlo:** 14.2.2010 **neprodejné**